

Останала Марийка сама и цѣлъ день прела и плакала. Като се мръкнало, тя си наклала огънь и си сварила въ бакърчето малко каша. Щомъ изсипала кашата, една мишка искочила изъ една дупка, дошла при нея и взела да ѝ се моли: „дай ми малко кашица, малко момиченце, моля ти се. Може и азъ да ти направя нѣкоя добрина. Сега сме вече съсѣди“. Марийка не чакала много да ѝ се моли мишката: насипала ѝ на земята малко каша, мишката се наяла, поблагодарила на добрата Марийка и си отишла.

Нахранила се и Марийка и захванала пакъ да преде. Прела тя и сѣ се грижила, какъ ще изкара самичка въ тази пуста гора, далечъ отъ мили другарки, отъ баща, отъ роднини. Станало срѣдъ нощъ, тя още не заспала. По едно врѣме се задала една мечка и съ бързи крачки идела къмъ колибата. Като пристигнала, видѣла Марийка и захванала да ѝ говори: „момиченце, огаси огъня, че хайде да поиграемъ на „слѣпа баба“. Ето азъ имамъ единъ сребъренъ звѣнецъ, вземи го па дрънкай, пъкъ азъ ще те гоня. Ако ме надиграешъ, голѣма дарба ще те даря“.

Марийка се много уплашила и незнаяли що да стори. Като се грижела тѣй, ето мишката изкочила изъ дупката си, възкачила се на Марийкиното рамо и ѝ пришепнала: „не бой се, Марийке, огаси огъня. скрий се задъ нѣкое дърво, а звѣнца дай на мене. Азъ ще играя зарадъ тебе“. Марийка тѣй и сторила.

Захванала се играта: мишката търтила да бѣга и дрънкала звѣнца, а мечката я гонѣла. Тичала тя, скачала покрай колибата, но нищо не хванала. Уморила се най-послѣ и захванала да вика: „голѣма майсторка си била ти, момиче да играешъ на „слѣпа баба“. Дѣто ме надигра, азъ утрѣ ще ти подаря едно стадо коне и единъ сандъкъ съ пари“. Като казала това, мечката си отишла.